פרשת בהעלותך

הפרשה פותחת בהדלקת מנורת המקדש ובטיהור הלויים לעבודת הקודש. עולה שאלה באשר לחובת הקרבת קורבן הפסח למי שאינו טהור והתשובה ניתנת – החוק חל על כולם. לאחר תיאור הענן השוכן על אוהל מועד, ונהלי השימוש של הכוהנים בחצוצרות, מתוארים דרכי נשיאת המשכן במסעות ישראל. משה מציע לחובב (בן רעואל, חותן משה) להמשיך עמם במסעם אך הוא לא נענה ככל הנראה. לאחר תיאור תפילות משה מסופר על תלונת העם על שאין להם בשר ובעקבות משבר זה נענשו לאכול חודש ימים את בשר ציפור השלו "עד אשר יצא מאפכם". משה מאציל מרוח הקודש אשר עליו לשבעים זקנים מישראל ולאחר מכן אלדד ומידד ממשיכים להתנבא – עניין שמכעיס את יהושע אך משה דווקא מגיב לכך בברכה. הפרשה מסתיימת בסיפור טענתם של אהרון ומרים על משה שלקח אשה כושית. בתגובה לדברים מעניש אלוהים את מרים בצרעת והיא מתה.

מעמד האדם	היחס לזר: פרק ט, פסוק 14: וְכִי-יָגוּר אִתְּכֶם גֵּר וְעָשָׂה פֶּסַח לַיהוָה כְּחֻקַּת הַפֶּסַח וּכְמִשְׁפָּטוֹ כֵּן יַעֲשֶׂה חֻקָּה אַחַת יִהְיֶה לָכֶם וְלַגֵּר וּלְאֶזְרַח הָאָרֶץ.	איזה ערך בא לידי ביטוי בעקרון של חוק אחד לכולם? מה היתרונות של גישה זו ומה חסרונותיה? מה מקשה על יישומה בימים ההם וגם בימינו ?
תרבות מתחדשת	פרק ח, פסוק 2: "מנורה" - שימוש במילות קודש בשפה העברית.	מה המשמעות של המילה מנורה בימינו? האם זו משמעות שונה? האם זה בסדר לדעתך שאנו עושים שימוש במילים בעלות משמעות של קדושה לציון דברי חול? אילו מילים דומות נוספות נמצאות בשימוש יום יומי בשפה העברית?
עולמם של אבותינו	פרק יב - פרשת מרים והאשה הכושית: לפי הפשט- מדובר באשה אחרת, והמילה כושית נחשבת לקללה בתנ"ך. מנגד אפשר לפרש את המילה כושית כפשוטו בימינו (בעל צבע שחור) ובהחלט אפשר שמדובר בציפורה – שהרי היא מדינית. רש"י טען כי כושית היא אשה יפה ומדובר באשתו החוקית של משה – ציפורה.	מה הטריד את מרים? מה הפירוש האפשרי למילה כושית?
ערכים אז והיום	תאווה מול איפוק: פרק יא, 4: וְהָאסַפְסֻף אֲשֶׁר בְּקִרְבּוֹ הִתְאַוּוּ תַּאֲוָה וַיָּשֻׁבוּ וַיִּבְכּוּ גַּם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ מִי יַאֲכִלֵנוּ בָּשָׂר. העם נזכר במאכלי מצרים ואומר שנמאס לו לאכול מן. אבל כותב הסיפור מדגיש כי הכינו מאכילים טובים של מן : וְעָשׂוּ אֹתוֹ עֻגוֹת וְהָיָה טַעְמוֹ כְּטַעַם לְשַׁד הַשָּׁמֶן. (פס 8), ולכן אין ממש בטענת העם כי "נפשנו יבשה" (פס 6). משה נשבר מלחץ העם ואלוהים נעתר לתחנוניו אך מלמד את העם לקח ומספק להם בשר "עַד אֲשֶׁר-יֵצֵא מֵאַפְּכֶם וְהָיָה לָכֶם לְזָרָא .." (פס20)	אלוהים מתרגז על העם בשל תלונתו ממנה נראה כי הוא מתגעגע למצרים. אבל הסיפור עוסק בתאווה העולה בבני העם (ולא רק ב"אספסוף" – מילה המופיעה רק כאן בכל התנ"ך ופרשנותה אינה בהירה. במדרש נטען כי מדובר באסופת נספחים לעם ישראל – מן הערב רב בהר סיני). מה היא תאווה? מניין היא נובעת? מתי בחיינו אנו נתקלים בזה? מה רע בתאווה? מה הגבול בין רצון לגיטימי לתאווה? מה אפשר לעשות עם זה בחיינו?

דילמות אז והיום	מנהיגות במבחן: פרק יא, 26 - וַיִּשָּׁאֲרוּ שְׁנֵי-אֲנָשִׁים בַּמַּחֲנֶה שֵׁם הָאֶחָד אֶלְדָּד וְשֵׁם הַשֵּׁנִי מֵידָד וַתָּנַח עֲלֵהֶם הָרוּחַ וְהֵמָּה בַּכְּתֻבִים וְלֹא יָצְאוּ הָאֹהֱלָה וַיִּתְנַבְּאוּ בַּמַּחֲנֶה .וַיָּרָץ הַנַּעַר וַיַּגֵּד לְמֹשֶׁה וַיֹּאמַר אֶלְדָּד וּמֵידָד מִתְנַבְּאִים בַּמַּחֲנֶה.וַיַּעַן יְהוֹשֻׁעַ בִּן-נוּן מְשָׁרֵת מֹשֶׁה מִבְּחֻרָיו וַיֹּאמַר אֲדֹנִי מֹשֶׁה כְּלָאֵ. וַיֹּאמֶר לוֹ מֹשֶׁה הַמְקַנֵּא אַתָּה לִי וּמִי יִתֵּן כָּל-עַם יְהוָה נְבִיאִים כִּי-יִתֵּן יְהוָה אֶת-רוּחוֹ עֲלֵיהֶם.	משה שואל את יהושע: המקנא אתה לי? ואנו רואים את הבדלי הגיל והגישות. משה בטוח בעצמו ומבין שמנהיגות רצינית איננה מפחדת ממתחרים. הנבואה נתפשת כמעלה שכלית ורוחנית ולכן משה בגדולתו רואה בכך ערך מוכן שכולם יהיו כאלה. מתי אנחנו מגלים גדולת נפש? ומתי אנחנו מקנאים?